

HÍVOM A CSALÁDOKAT

Novemberi levél

Kedves családjaink!

Kedves házas- és családcsoportok a plébániákon, egyesületekben, mozgalmakban és mindenütt!

November az egyházi év vége, az elmúlás, a végső dolgok felé irányítja tekintetünket. Minden családnak, közösségnek vannak öregei és halottai. Az Isten képmás-embernek joga van a méltó élethez a fogantatástól a természetes halálig. Családi körben és közösségeinkben tudatosítsuk az emberi méltóság, és az élet értékét. Legyünk a veszélyeztetett élet szószólói.

Már elsárgultak, lehullottak a falevelek, a virágok is elfonnyadtak, az erdőben nem szólnak már a madarak. Úgy látszik, minden befejeződött, elmúlt, meghalt. Minden, ami most körülvesz minket, az elmúlásra, az elmúltakra figyelmeztet, noha még jelen van. De vegyük észre, hogy bár a biológiai élet megszűnik, a biológiai funkciók ideiglenesen, vagy véglegesen leállhatnak, semmi nem válik semmivé, a teremtett világ minden értéke megmarad, s látszólagos elmúlása épp a jövő záloga. Az emberi élet azonban nem csupán biológiai folyamat, az Isten-képmás ember halála csak a biológiai folyamatok leállítását jelenti, élete örökké folytatódik. A halál az öröklét kapuja: a jelen eseménye, de a jövőről szól.

Az ember az egyetlen élőlény, aki tud halandóságáról és a halálról. Földi életének felelős formálásával kell eljutnia végső céljához, Istenhez. A földi életet, mint egyszeri lehetőséget ajándékkul kapta, hogy a véges időben az örök és vég nélküli életre méltó legyen. Hogy ennek a feladatnak teljesítéséhez elég idő állt-e rendelkezésére, azt egyedül Isten, az élet kizárólagos ura és az örökkévalóság ajándékozója tudja: ezért nem szabad az embernek sem a saját, sem mások halálát szándékosan előidéznie, vagy siettetnie. A halálban véget ér az idő, amit az ember érlelődésére fordíthatott: alapállása környezete és Isten iránt állandósul, végérvényes lesz. Szent Pál erről így ír. „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség. De ha tovább kell élnem testben, akkor ez számomra gyümölcsöző munkát jelent, és nem tudom, mit válasszak. A kettő között vívodom: szeretnék elköltözni, és Krisztussal lenni, mert ez mindennél jobb lenne, tiértetek viszont szükségesebb, hogy a testben maradjak.” (Fil 1, 21-24)

Isten az embert önmagáért teremtette (.....), s örök életében részesíti. Életének ez ad hasonlíthatatlan értéket, függetlenül a jelen biológiai folyamataitól, körülményeitől. Gyakran beszélünk értékes emberekről, ilyenkor az értéket a múlt, a születés óta eltelt időben történtek alapján mérjük. „Nagy kár, hogy egy ennyire értékes ember ilyen korán meghalt!” szokták mondani a fiatalon elhunyt kiválóságokra emlékezve. Pedig éppen olyan értékes lehet ember az is, aki test-szellemi adottságainál fogva nem tudja a társadalom csodálatát kivívni, vagy talán fogyatékos, rokkant. Az ember értékét a test-szellem-lélek egységében megjelenő Isten-képmás adja. Isten mindegyikünknek életet és szeretet ajándékozott, neki mindegyikünk egyformán értékes, akár még csak megfogant magzat, akár magatehetetlen aggastyán, akár zseni, akár értelmi fogyatékos, akár világbajnok atléta, akár rokkant. Krisztus mindenkiért meghalt, mindenkit megváltott, mindenki számára kitérte az örök élet kapuját.

A létnek tehát irányultsága van, a halál nem képes folyamatosságát megszakítani. „A szeretet erősebb a halálnál” (ÉÉ), és valóban, a halál nem képes elválasztani azokat,

akik szeretik egymást. Tudják ugyan, hogy fizikailag most el kell szakadniuk egymástól, de közösségük megmarad. Aki a keresztségben Krisztusba öltözött, (.....) azt a halál nem tudja kiszakítani Krisztusból. A megkereszteltek itt is, odaát is összeköti a keresztség, közösségük sohasem szűnik meg. Ezért beszélhetünk a szentek közösségéről, s ezért törekszünk magunk is szentté válni, az életszentség útját járni.

Ez természetesen nem jelenti azt, hogy kedveseink, rokonaink, családtagjaink és barátaink halála felett nem szomorkodunk. Még ha tudjuk is, hogy az, akit elveszítünk, szeretettel vár ránk odaát, elvesztése nekünk itt a földön hiányt, űrt okoz. Életünk nehezebbé válik, ha a szeretett lény nem tudja minduntalan jelezni, örül létünknek, s ő is szeret minket. Van ideje a gyásznak, meg kell siratnunk az elhunytat, búcsút kell neki mondanunk. Tudjuk azonban, hogy „a szeretet erősebb a halálnál”, nem szűnik meg, csak megváltozik. Ne feledjük, a mi szeretetünk is megváltozik halálunkkal, s mások irántunk érzett szeretete is átalakul halálunk után.

Hogyan gondoltok a halálra? Éreztetek- már halálfélelmet? Milyen kapcsolatokat elhunyt családtagjaitokkal? Beszéljétek meg a családban, barátaitokkal, közösségeitekben, hogyan viszonyultok az öregekhez, azokhoz, akik már közel állnak a halálhoz? Ismertek-e igazán értékes embert? Mi adja értékét? Mindenki egyformán értékeli és szereti? Van-e szerepe a családi kapcsolatnak az örökkévalóságban?

Beszélgessetek, gondolkozzatok, és legyetek a keresztyén szabadság jelévé!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke